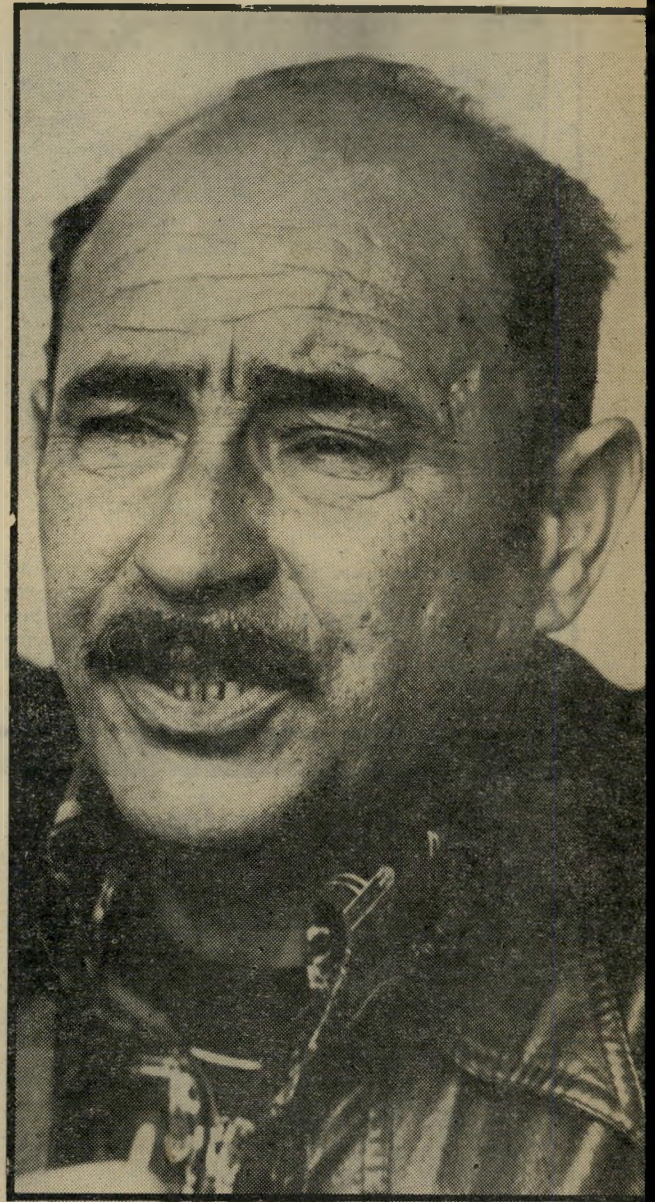

הצבא אמר שהתאבד. מי שיפחתו עומדת לפנות לבג"ץ כדי לפתוח בחקירה מחדש

רצח בגלל

פלאטינה בגוף?

אח עמרם מולסון
לא נח לרגע

לינה היה ליל-חורף גשום וסוער. שיקשוק גלגלי הרכבת, זעזעה דרכה לחיפה, התערב בקריות הרעמים שבחוף. "נדמה לי זנתקלתי במשהו" דיווח בחרדה הג הרכבת באלחוט. "משהו מונח לפסים..."

שעה לאחר מכן דווח על מציאת גופתו של החייל אלי מולסון שר שוחרר באותו יום מבית-הסוהר ה"באי, כלא שש, שבו היה עצור זלושה חודשים בעוון נפקדות. גופתו של הצעיר נמצאה, כש" היא מרוטשת כליל, בשיפולי הר גרמל בחיפה. הגופה הייתה חתוכה גזורים. דו"ח מהיר שהוגש על ידי חוקר צה"ל, שהועק למקום, קבע: התאבדות. החייל אלי סולומון, שהרג מפגיעת רכבת. לפי מיכתב שהשאיר ועדויות שנאספו לגביו, נראה שהמנוח התאבד עקב דיכ"א...

ב-25 בפברואר 1972 הובאה גופתו של אלי מולסון לקבורה כשר מלווה אותו, בדרכו האחרונה, קרונו היחיד בארץ — אחיו הבכור, עמרם מולסון. עמרם, שלמרות בקשתו, נשללה ממנו האפשרות לזהות את שרידי הגופה, מסרב בכל תוקף להאמין שאחיו התאבד. הוא טוען שאחיו נרצח בידי אנשים שרצו לשדוד גופו פלטינה יקרת-ערך שהשתלה בו.

גופה על

פסי-הרכבת

לי מולסון, שמת בהיותו בן 24. הגיע ארצה ללא מישפחתו ב-1971. הוא היה בחור רגיש ויפה

פעמיים אף ניסה לאבד עצמו לדעת על-ידי חיתוך ורידי ידיו, בשני המיקרים הוחש לבית-החולים וניצל. האבחנה של ד"ר יעקוב טרבר, הרופא המטפל שלו, היתה שאלי לא ניסה להתאבד באמת אלא חתך את ידיו כדי למשוך תשומת-לב. "מתוך הנסיון רב השנים שלי", טוען הרופא, "שבו פגשתי במיקרים רבים של חיילים הגורמים לעצמם חתכים בגוף, אני מעריך שבמעשהו רצה מולסון לבטא את רצונו להשתחרר מהכלא, ובכך להסב אליו את תשומת-ליבם של האנשים המת-

במשך התקופה הארוכה שר עברה מאז, תשע שנים, לא נח עמרם מולסון לרגע. הוא שכר שלוש עורכי-דין שונים שיטפלו בפרשיו וניסה לעניין בה עיתונאים. המתח רב השנים נתן בו אותותיו. בימים אלה, לאחר שאסף מיספר ראיות חדשות, הוא עתיד להגיש באמצעות פרקליטו השלישי, עורך-הדין מיכאל לב, עתירה חוזרת ל"בג"ץ.

בעתירה הוא מבקש מבית-הדין פט להירות על חידוש החקירה ב"עניין נסיבות מותו של אחיו. הוא טוען שחבריו ומפקדיו של אחיו

רי המוות מטעם מצ"ח (מישטרה צבאית חוקרת), שהיה גם מפקדו הישיר של אלי מולסון בכלא. עמרם מולסון הבחין בדמיון בין כתב-היד שהופיע במיכתב ההתאבדות ובין כתב-היד שהופיע בימיסמים של סרן בכר. הוא לקח את דוגמות כתב-היד לגרפולוג ב"תל-אביב בשם אברהם לוי. ב-5 במאס 1979 קבע הגרפולוג כי מיכתב ההתאבדות לא נכתב בכתב-ידו של המנוח אלי מולסון. לעומת זאת, הוא מצא זיהוי בין כתב-ידו של סרן בכר ובין כתב-היד המופיע במיכתב ההתאבדות. לפי דעתו נכ-

גופת אלי מולסון ליד פסי הרכבת בתצפית המישטרה
"אחרי מותי אני שווה מיליונים"

תבו המימסכים ומכתב ההתאבדות על ידי אותו אדם — סרן ליאון בכר.

נסיון אחרון

כשכירי עדות זו, וגם תיקו האישי של אחיו, שהומצא לידיו רק בתקופה האחרונה, ושבו מופיע דו"ח רפואי העוסק בפלטינה שבגופו של אלי מולסון, מבקש עמרם מולסון, באמצעות הפרקליט מיכאל לב, לפתוח שוב בחקירה. עמרם המצומק מרגיש רדוף. הוא אינו מצא לעצמו מנוחה. חייו אינם חיים. מיום שנמצאה גופת אחיו הר צעיר, הוא נאבק בכל כוחו לפתוח בחקירה מחודשת בנסיבות המוות. לפני המיקרה היה בעל מסגריה גדולה ומשגשגת בחולון. כיום הוא מובטל, המסגריה נעולה ועמרם מוצא מיפלט בשתיית אלכוהול. העתירה החוזרת תהיה נסיונו האחרון להוכיח שאחיו נרצח.

המנוח ידעו על קיומה של המתכת היקרה בגופו, וכי מוח זדוני יכול היה לתכנן פשע מזועזע כזה. עמרם טוען גם כי המנוח נרצח לפני ש" נדרס על-ידי הרכבת, וכי המתכות נעקרו באכזריות מגופו. הוא מבסס זאת בין היתר, על מצבה של הר גופה, שהיתה ססועה בצורה ש" אינה דומה למצב גופתו של אדם שנדרס.

בניתוח שלאחר המוות לא נמצא זכר למתכות שהושתלו, על פי דבריו של אלי מולסון, בגופו, ושהיו, על-פי דבריו, יקרות-ערך. לא נעשה נסיון למצוא את שרידי המתכת, ולא נמצא הסבר להעלמה.

המסקנה שאלי הגיע הקצין הר חוקר, בדבר ההתאבדות, היתה מבוססת בין השאר על מיכתב הר התאבדות שנמצא על-ידי הגופה. במיכתב ההתאבדות שכתב אלי לחברתו בצרפת הוא מתאר את "מצבו השפל" ואת א-הצדק הר קיים בעולם. יחד עם מכתב זה, נמצאו גם מיסמכים כתובים בכתב ידו של סרן ליאון בכר, חוקר מיקי-

אימים. לדעתו, על-פי סימני החי-תוך השטחיים לא היה בדעתו להתאבד באמת. טרבר אף העיד שאין זה נראה לו סביר שמולסון יתאבד ביום צאתו מהכלא, היום בו נמצאה גר-

"מדוע לא מוכנים לחקור את סיבות המוות?" שואל אחיו של ההרוג, עמרם מולסון

פתו המרוטשת על פסי-הרכבת. בזמן היותו בכלא, הרבה אלי להתפאר באוצר הבלים שבגופו. "אחרי מותי אני שווה מיליונים", היה נוהג לספר באוזני חבריו. ב"כלא לא היה אחד שלא ידע על הפלטינה של מולסון. אין פלא, איפוא, שאחיו עמרם טרב לקבל את המסקנות שאליהם הגיעו החוקרים, שקבעו כי המדובר בהתאבדות.

כל פניותיו ובקשותיו לקבלת עזרה ולתמיכה כלכלית לא זכו בטייפול או בהענות. הוא החל לברוח בלילות מהמחנה עד שנתפש לבסוף ונשלח לתקופה של שלושה חודשי-מאסר בכלא שש, בעוון נפקדות. בשלב זה בחייו היה אלי מולסון במצב נפשי קשה. הוא הסתגר בתוך עצמו, התנכר לחבריו לכלא וניכר היה שהוא שרוי בדיכאון עמוק.